

såvel ud fra brugerhensyn som ud fra ressourcehensyn vil være principielt uheldigt, at der opbygges parallelle autorisationsordninger. Dette synspunkt er yderligere understreget i Handelsministeriets cirkulære af 24. april 1974.

Ulemperne ved flere parallelle autorisationsordninger vil bl. a. ligge i afgrænsningsvanskelighederne. Eksempelvis vil autorisation til visse kemisk/analytiske opgaver med rette kunne meddeles efter alle de tre ovennævnte autorisationsordninger. Hertil kommer, at det i tilfælde af eksistensen af flere autorisationsordninger må være en forudsætning, at kriterierne for såvel opnåelse som bevarelse af en autorisation må være ensartede, således at den autoritet, som følger med en autorisation, vil få samme værdi for de brugere, som baserer sig på resultaterne af autoriseret prøvning, det vil sige offentlige myndigheder, erhvervslivet eller den enkelte forbruger.

Enhver autorisationsordning af den her omhandlede type kræver en organisation og administration, der omfatter

- etablering af udvalg bestående af personer med sagkundskab inden for prøvningsområderne,
- undersøgelse og vurdering af de ansøgende laboratoriers kvalifikationer, såsom ressourcer, personale, erfaring etc.,
- en sekretariatsfunktion til varetagelse af de nødvendige administrative rutiner i forbindelse med autorisationens meddelelse, opretholdelse eller ophævelse,
- etablering af en kontrol- og tilsynsfunktion med de autoriserede laboratorier.

Henset til ovennævnte, herunder specielt, at Statens Tekniske Prøvenævns autorisationsordning i forvejen dækker et bredt fagområde og giver adgang til at autorisere såvel offentlige som private laboratorier, medens den i miljøbeskyttelsesloven og lovnedsmiddelloven omhandlede autorisationsordning er af mere speciel karakter, ligesom den kun åbner adgang til at autorisere private laboratorier, at Nævnet allerede har etableret et sekretariat, udfærdiget de nødvendige regelsæt, samt opbygget den nødvendige erfaring i behandlingen af autorisationssager, medens Miljøministeriet endnu ikke har påbegyndt etableringen af sine autorisationsordninger, samt at det såvel ud fra brugerhensyn som ressourcehensyn vil være uhensigtsmæssigt med flere autorisationsordninger på stort set parallelle områder, har Miljøministeriet erklæret sig indforstået med, at Nævnet i medfør af loven om Statens Tekniske Prøvenævn kan meddele autorisation af laboratorier inden for miljøbeskyttelses- og lovnedsmiddelområdet; Miljøministeriet vil herefter

undlade at udnytte hjemmelen i miljøbeskyttelseslovens § 60 og lovnedsmiddellovens § 57 til at autorisere private laboratorier.

En forudsætning for, at Nævnet — i det omfang, der er behov herfor — kan meddele laboratorier autorisation på disse områder er herefter, at loven om Statens Tekniske Prøvenævn ændres, således at lovens definition af teknisk prøvning ikke længere udelukker de prøvningsområder, der ville kunne autoriseres efter ovennævnte love.

Definitionen i lovens § 1, stk. 2 er derfor foreslået ændret ved at ordene „fysiske og kemiske“ udgår, hvorved også biologiske egenskaber er omfattet af lovens definition.

Der er samtidig foreslået en klargøring af lovens definition af teknisk prøvning ved at tilføje „bestemmelse af fysiske størrelser“, hvorved det mere klart end hidtil vil fremgå, at eksempelvis bestemmelse af støjniveau og strålingsintensitet er omfattet af definitionen, hvilket svarer til den praksis, Nævnet hidtil har fulgt.

Det bemærkes, at eventuelle senere udvidelser naturligvis ligesom i det her omhandlede eksempel vil finde sted efter aftale med de offentlige myndigheder, som har interesser inden for de områder, udvidelsen berører, jfr. i øvrigt lovens § 3, stk. 1, og § 5, stk. 2, om Nævnets samarbejde med de offentlige myndigheder, for hvilke Nævnets virksomhed har betydning.

Det bemærkes, at Prøvenævnet allerede er således sammensat, at den her omhandlede udvidelse af Nævnets arbejdsområde ikke vil nødvendiggøre en ændring af Nævnets sammensætning.

Arbejdet i forbindelse med oprettelse og administration af en autorisationsordning på det udvidede område vil blive forsøgt bestridt med sekretariatets nuværende personale, dog således, at en udvidelse med en prøvningskyndig må forbeholdes, såfremt et stort antal autorisationsansøgninger på det omhandlede område fremkommer. En udvidelse af udgifterne til konsulentbistand må derimod påregnes.

Udgifterne hertil anslås til ca. 200.000 kr. årligt. Størstedelen af de udgifter, der vil påløbe, vil dog blive dækket af Nævnets indtægter i form af gebyrer fra laboratorier, der ønsker at blive eller er autoriseret. Nettoudgiften for staten som følge af dette ændringsforslag forventes herefter ikke at overstige 100.000 kr. om året. Det bemærkes, at der heri ligger en betydelig besparelse for staten, idet man til gengæld undgår etablering af en helt ny organisation med egne sagkyndige og eget sekretariat til at forestå en særskilt autorisationsordning på et begrænset felt.